

Politikai, társadalmi, közgazdasági, közművelődési és szépirodalmi lap. MEGJELENIK HETENKÉNT HÁROMSZOR: KEDDEN, CSÜTÖRTÖKÖN és SZOMBATON.

Hirdetések felvételnek: Brassóban: A kiadóhivatalban; Budapesten: Lang Lipót és Schwarz; Haassenstein és Vogler (János), Dukas és Mezei, Goldberger A. Bécsben: Haassenstein és Vogler, (Ottó Maasz), Schalek Henrik Oppel Alajos, Dukas M.; Frankfurtban: Daube G. L. és Társa; Berlinben: Rudolf Mosse; Bukarestben: Vatzina R. hirdetési irodájában

122. szám.

BRASSÓ, Csütörtök, október 22-én.

I-só évfolyam 1885.

Brassó, 1885. október 21.

A kormány félhivatalos lapja, a „Nemzet” mind sűrűbben és sűrűbben kezd foglalkozni Brassó város s a szászok közé ékelte magyarság érdekeivel. Politikai körökben feltűnők azon adatok, melyeket lapunk s ez után a hazai sajtó pártra való tekintet nélkül, felszínre hoz.

Az adatok, bármily alaposak is, lehetetleneknek tetszenek, sőt a „Nemzet” egy utóbbi cikkéhez megjegyzi, hogy „bár levelezőnk adatainak megbízhatóságában nincs okunk s jogunk kételkedni, mégis csak fenntartással közöljük, annyira elképzelhetetlennek tartjuk, hogy egy városban, mint Brassó, ily állapotok létezhesse. Nem habozunk azonban kimondani, hogy, ha léteznek, épen ama város emporiális és kulturális jelentőségénél fogva a leggyökeresebben kell segíteni.”

A kormány félhivatalos lapjának ezen véleménye eléggé jellemző viszonyainkra. Bizony szomorúak azok. De legszomorubb benne az, hogy e helyzetnek maga a polgárság közönye az okozója. Másutt a polgárság érdeklődik városa viszonyai iránt. Tudni kívánja, mi történik a város vagyonával. Nálunk ezzel senki sem törődik. Minden jól van, a hogy van. Viselik a terheket, zúgolódnak, de hogy a terheket könnyítsék, arra egyik sem vállalkozik.

Ebben bizik a tanács. Azért viseli oly nagyon szíven a város érdekeit!! Ezért olyanok a viszonyaink, hogy ha azokat a nyilvánosságnak bemutatjuk, a ki nem közvetlen szemlélője annak, az nem is hiszi el a legnagyobb igazságot.

Igy vagyunk a „Nemzet”-tel is. Ott nem mondattak valótlanosságok. Ott csak tárgyilagosan, minden szenvedély nélkül tárta fel bajainkat valaki. Ott is csak az volt elmondva, a mit mi elég gyakran hangoztattunk. Panasz a város vagyonkezelése felett. Elmondatott a Thiesz féle eset a maga valójában. Elmondatott, hogy az erdélyi városok között nincs egyetlen oly gazdag város, mint Brassó, melynek pl. 1884-ben 487.515 frt. 50¹/₂ kr. jövedelme, de e mellett körülbelül 48 ezer frt. deficit s 24%-os pótdó volt; hogy már 1885-ben a bevételek 87.772 frt. 91¹/₂ krral csökkentek, míg a kiadások nőttek-nőttek; hogy mindazonáltal a városi közigazgatás rossz s

lassu; hogy a vagyon- s személy biztonság — bár városkapitányunk elég jó — a rendőrség csekély számánál fogva igen gyenge lábon áll; hogy vizünk nincs és a mi van, az csaknem hasznavehetetlen, rossz; hogy a közigazgatási bizottság hiába sürgeti a vízkérdés szabályozását, de a város nem tesz semmit; hogy a kövezet s világítás, dacára az ezekre fordított összegeknek lehetőségre is rossz; hogy erdőgazdaságunk a világon talán legrosszabb; hogy a mig az erdőknél a kidőlt fák ezrével hevernek s ott elrothadnak, a szegény népnek — sok kérés dacára — még azt sem engedik meg, hogy e heverő fát elszállíthassák, természetesen ingyen; hogy egy városi pagonyerdész megszökése miatt a város legalább 10—12 ezer frttal károsodott s három év óta a tanács a vizsgálatot még sem vitte keresztül; hogy a városi ingatlanok rossz karban tartatnak, az az más szóval, hogy a gazdaság ur hanyag s többet sétál, mint dolgozik, vagy talán dolgozik s nem tudja, mit; hogy a város perelési mániában szenved, holott száz közül kilencvenöt pert elveszt.

Röviden összefoglalva mindezt, az volt mondva szó szerint, hogy „ha Brassó város vagyonkezelését röviden akarók jellemezni, úgy csak azt mondhatnók róla, hogy határtalan hanyagság, szakértelem hiánya párosul határtalan könnyelműséggel.”

S vajjon nem-e igaz szóról-szóra mindez? Vajjon van-e valaki, a ki ezt sikeresen tudná czáfolni? ...

Köteve hiszszük. Mi bátran feltennők e kérdést ma Brassó város közönségének nemzetiségre való tekintet nélkül. S ha a szavazás titkos, biztosak vagyunk benne, hogy a nép, az adózó polgárság mellettünk volna. Az elégedetlenség nem phrázis, az tény. Csak a vak nem látja. S hogy a nép se lássa, hát különféle más irányokba terelik azok a népszerűtők a polgárság figyelmét. A magok gazdálkodása elpalástolására politizálnak.

Hála istennek, népünk kezd átlátni a szítán s idegenkedni tőlük. Nem is lehet másként. Azt hittük, lesz ember a városi képviselőben, a ki erélyesen, férfiasan felszólal ily költségvetés ellen. Nem volt. — Mult évben Fábricius Károly elég bátorságot ér-

zett magában erre, exponálta magát a közjóért, az idén már ő sem tette. Elég rosszul.

De — azt hiszszük — majd megteszi a polgárság maga. Ha a tribunok nem mondtak vetot, majd mond a választó-közönség. Vajjon fog-e hallgatni erre a belügyminiszter? Azt hiszszük igen. —

Legyen nyugalom közöttünk. Ez azonban nem azt teszi: tanács gazdálkodjál, polgárság ne törődjél vele. Brassóban van egy tisztes, hazafias szász elem, — ugyan kevesen vannak, — de ezek meg fognak érteni minket, ezek tudják, hogy nem igazatni akarunk, hanem az összpolgárságon segíteni. Ezt akarják ők is, — azért kezdet fogva fogunk dolgozni. —

Belföld.

A miniszterelnök jubileuma. A Tisza Kálmán miniszterelnök tíz éves miniszterelnöki jubileumának ünnepéit rendező bizottság b. Vay Miklóst kérte fel, hogy az ünnep alkalmával Tisza miniszterelnöknél az üdvözlő szónoklatot tartsa.

Katonatisztek fizetésemelése. Az E—s arról értesül, hogy a jövő 1886. év január első napjától kezdve úgy a honvédségnél, mint a közös hadseregben a hadnagyok, főhadnagyok és másodosztályú századosok fizetései havonként 10 frttal fognak fölemelkedni. Ugyaníly intenczióból, hogy a tisztek lakásigényei kielégíthetők legyenek, a fővárosban a tisztek évi lakbér illetménye 117 frttal, a vidéken pedig az illető lakbérleti viszonyok szerint — az összes városok tizenegy osztályba vannak sorozva s mindenik osztályra nézve meg van határozva a lakbér-illetmény — fognak arányosan fölemelkedni. E fizetés- és lakbér-emelések már fel vannak véve a hadügyi költségvetésbe s a delegációknak legközelebb alkalmuk lesz ez ügyben nyilatkozni.

Büz van Dániában.

— Es stinkt im Staate Dänemarck. —

Midőn ez év elején azt mondá lapunk, hogy: Vége van az eltussolás korszakának — valóságos panik uralkodott Versaillesben. Ezen „lager”-ben sohasem hitték volna azt, hogy lesz valaha ember, ki a városi ügyekkel „Versailles” hadán kívül foglalkozni merészellen? És oh tempora! ... van ember, sőt van egy magyar lap Brassón, mely nyíltan foglalkozik a városi ügyekkel, de merjük állítani, mely rövid fennállása óta a város érdekeit nagyon is határozottan előmozdítja. Van ember, van lap, mely dicseri az érdemet és ostromozza a bünt. Van lap, mely-

A „BRASSÓ” TARCZÁJA.

Két királynő.

— Beszély. —

Irta: Sacher Masoch.
(Folytatás.)

7) — Nem ismerem — viszonzá Makár kalkan.
— Kétségkívül idegen — jegyzé még Staski, mert én is most látom először.

A legközelebbi fölvonás után Makár a színpadra ment. Victorini Laura még mindég foglalkoztatta, a gyűlölet érdekét táplálta iránta, ez vonzotta közelébe és midőn észrevette, hogy a karmesterrel és egy színi bírálóval társalog, mellőzte őt, mintha nem csupán idegen, hanem teljesen közönyös volna reá nézve.

Az énekesnő legott észrevette Makárt és viselete ingerlé. Midőn Makár a függöny felé közeledett, hol egy csapat ballet-táncosnő nyihogva és rövid fátyolszoknyákkal suhogva forgott, Victorini barátságosan intett feléje és akkor is üldözte kaczer pillantásaival, midőn Makár fagyosan emelte meg kalapját.

Makár kinézett a nézőtérre. Mellette a hórihorgas tenorista állott, valóságos Adonis, ki ismert minden szép nőt s leányt és tudta életrajzukat. Makár a magányos hölgy felől kérdezősködött tőle. A tenorista a kis nyílászár illesztette szemét és fejét csóválta.

— Nincs jegyzékemen — rebege, de szemügyre

fogom venni. Holnapig mindent meg fog tudni, nevét, rangját, vallását ...

— A hölgyemnyét-prémes nő? — kérdezé e pillanatban csengő, kaczagó női hang.

Makár visszafordult.

Victorini Laura állt mellette és legszeretettelőbb pillantását lövelte reá.

— Mit kapok, Streliszki — folytatta — ha megmondom eszménye nevét?

— Parancsoljon.

— Tehát látogatást.

Makár fagyosan bókol.

— Nos tehát, ama nő amerikai, neve Hargisné Kate. —

— Hogyan? — mondá Makár, ismét átnézve a függönyön. — Hisz ez lehetetlen!

— Pedig úgy van.

A csöngettyű megszólalt, mindenki a színpalak mögé szaladt, miközben a primadonna elszökdécselt Makár előtt s kaczagva mondá:

— Ne feledje, mivel tartozik.

Makár helyére tért vissza, de ismét távozott, még mielőtt az előadásnak vége lett volna, hogy alul a lépcsőn megvárja a „tanulónőt”. — Szíve hangosan dobogott türelmetlenségében. Végre az előadásnak vége lett, az ajtókat kinyitották és sötét embertömeg lefele hullámozott s közöttük a világozófényű nők szét-szórta csillagokhoz hasonlítottak.

A „tanulónő” közeledett.

Csillagként világító büszke feje már messziről kilátszott a tömeg közül és midőn elhaladt Makár mellett és tekintetük találkozott, ismét az a szem tűnt eléje, mely a fekete álcán át az operabálban megbűvölte. Makár szíve dobogott. A „tanulónő” mosolygott feléje s e mosoly se gúnyos, se gonosz nem volt, hanem hasonlított a tavaszi fuvalomhoz és májusi fényhez, mely mellett az ember hallani véli a fakadó erdő lélekzetét és a szárnyas dalárok lakadalmi dalát. —

V.

Másnap Makár — tudva, hogy Victorininak a próbán kell lennie, elment hozzá s otthagya névjegyet. Ép oly állhatatos volt gyűlöletében, mint szerelmében.

Gondolatai csupán az amerikai nővel foglalkoztak és ebben az volt a legcsodálatosabb, hogy képzelmében egyuttal mint angyal és tanítónő állt lelki szeme előtt. Szigorú szeme szorgalomra, munkára serkenté, minek következtében utóbb végkép elmaradt a körökből, színházból, kávéházból s hogy diszes lakásán a nap bármely órájában is hiába keresték. Reggeltől estig ült a könyvekkel telt kis szobájában, melyet Diogenes hordójának nevezett: egyetlen szórakozása, melyet dobogó szívvel várt, a bonczani előadás volt.

(Folytatása következik.)

nek nemes czélja és ambíciója van, és melynek jótékony hatása száz körökben is elismerésre talál. Vége van tehát mégis az eltussolás korszakának.

Ma az egész ország ismeri bajainkat Brassón. A »Nemzet« című kormánylap brassói avatott és mint látszik a város ügyeit kitűnően ismerő levelezője a kérdéses lap idej, október 17-én megjelent számában »sikkasztás és visszaélés Brassóban« cím alatt egy oly cikket tett közzé, ajánlva azt a belügyér Ő exczellenziájára figyelmébe, melyre a »Nemzet« szerkesztősége következő megjegyzést teszi:

(Levelezőnk e sorait, bár adatai megbízhatóságában nincs okunk és jogunk kételkedni, mégis csak bizonyos fentartással közöljük, annyira elképzelhetetlennek tartjuk, hogy egy oly városban, mint Brassó, a századok egyik főhelyén, honnét egy jó része azoknak a pizkolódásoknak a »Magyarwirtschaft« ellen világgá ment, ily állapotok létezhesse. Nem habozunk azonban kimondani, hogy, ha léteznek, épen ama város emporialis és culturalis jelentőségénél fogva, a leggyökeresebben kell segíteni. A »Nemzet« felelős szerkesztője.)

Fentartással közlé a »Nemzet« a megbízható forrásból eredő cikket, mit mi rossz néven nem vehetünk. De olvasva a kérdéses cikket, azt minden egyes állítására nézve aláírjuk.

Helyesen mondja cikkíró: »Nekünk tehát csak egy reményünk lehet: a belügyminiszter. Innen várjuk mi helyzetünk megváltozását.

Igaza van cikkírónak midőn azt mondja:

»Szóval, ha Brassó város vagyonkezelését röviden akarnók jellemezni, úgy csak azt mondhatnók róla, hogy határtalan hanyagság, szakértelem hiánya párosul határtalan könnyelműséggel.«

És mindezen eddig segíteni nem lehetett; még pedig nem csak azért, mert a képviselő testületben és a megyei bizottmányban tulnyomó a szász elem, hanem mert mindkét helyen a város vagyonát »szász« vagyonnak, de az adósságokat »internacionális« adósságnak tekintik.

Persze még sokat nem tudunk, mert minden nem jöhetett és nem juthatott napvilágra, de reményünk van, hogy e város lakossága a községi 24 százalékos igától meg fog akarni szabadulni.

487,515 frt 50 kr az évi bevétel mellett a város kasszája üres! — Persze a hangzatos költségvetési előirányzat minden biztos alapot nélkülöz és nem egyéb valóságos férczmunkánál.

Ott van a rendkívüli bevételekben: Forst verwaltings — comissions — Rückersätze = 14500 frt. Igen! — a papir türelmes — de a városi kassza üres, mert a 14500 frt csak írva van, de bevételezve nem.

Jól mondja egy öreg szász atyánkfia: »Kronstadt ist eine Versorgungsanstalt für die Versailler Invaliden.«

Az 1886 évre szóló költségjavaslatról már megemlékeztünk egy ízben, ma izlelitől szolgáljanak még a következő épületes kiadási tételek:

Jutalmazások, segélyezések s drágasági pótlékok 6803 frt 66 kr. Nyugdíjak 7436 frt 75 kr. Kegyelemdíjak 3825 frt 33 kr, Községi pótdók 48000 frt. — Mily szépen illik ez utolsó deficizittétel mellé a fenti 3 tétel.

Mit mond mindezekhez a dekorált főerdész ur? kinek — különben egészen szép — befásítási műtéte négyszög méterenként 100 frtunkba kerül.

Vége az eltussolás korszakának. Ma az összes fővárosi lapok reproducálják a »Nemzet« cikket és ország-világ tudja, hogy »bűz van Dániában« — de Brassóban is.

A keleti válság.

Bécs, okt. 20. Ide érkezett hírek szerint a szerb hadak benyomulása Bulgáriába minden órán várható. Ugy látszik, hogy Szerbia és Törökország közt megegyezés jött létre, melynek értelmében Szerbia a maga akciójával a bolgár területre fog szorítani és Törökország ezt az akciót nem akadályozza.

Szófia, okt. 20. A bolgár kormány a nagyhatalmak képviselőinek pótjegyzéket nyújtott át, melyben kijelenti, hogy a konstantinápolyi nagykövetség tanácsainak és intézkedéseinek teljesen aláveti magát.

Belgrád, okt. 20. Katonai körökben elterjedt hír szerint a főhadiszállást Leskovaczba tették át (közelebb a déli határhoz) s már megkezdődött a csapatok előnyomulása a határra. — A hadikiáltvány megjelenését minden órán várják. Petrovics ezredes hadügyminiszter a hadsereg vezérkari főnökévé nevezetett ki.

London, okt. 20. Itteni lapoknak azt jelentik Belgrádból, hogy a szerb csapatok megszállták a Kosia-szorost a bolgár-macedonai határon.

A porta a hatalmak együttes jegyzékére válaszul felvilágosításokat kér az iránt, mily intézkedéseket tegyen a berlini szerződés sértettségének érdekében.

Román lapszemle.

Na, megjárta a »Nemzet« is a Gazetával! Szabatosan nevezte a »Nemzet« a román nép magatartását, a mi valóban úgy is van. Csak ez kellett a Gazetának, most már hallhat a »N.«. »Gaz.«-tól öszi predikációt. A kolozsvári »Ellenzék« ördögöt látott a falra festve, még ott is, a hol nem volt. Ez is kapott a Gazetától olyan címeket, milyeneket eddig ő sem hallott. Ugy sem jó, ha azt mondja a »Nemzet«, hogy az erdélyrészi román nép magatartása korrekt. Ugy sem jó, ha az »Ellenzék« lázadási hajlamot észlel a román népben. Már most tehát hogyan lesz jó? Hát úgy, kérem szépen, a mint a »Gazeta« mondja. Hogyan mondja? Egy kevés türelmet kérek. Lássuk előbb, hogyan mondja az Ellenzéknek s csak azután hogy hogyan mondja a Nemzetnek.

Ez Ellenzéknek ezt mondja: »Tipulă diareloră smintite« és »Făia miserabilăloră calomni« azaz: »Az Ellenzék« a bolond lapok képmása és »A nyomorult rágalmak lapja.« Így aztán nagyon jól és szépen van. Így szoktak mivelte társaság előtt beszélni. De ez, az »Ellenzék« dolga. Mi csak azt akartuk jelezni, hogy a »Gazeta« szerint nem helyes az, a miket az »Ellenzék« ír a románokról. Hogy helyes és szép-e a mit a »Gazeta« mond az Ellenzékéről, ez nagyon természetes, mert ő mondja. Senki sem köszönhet jobb kalappal, mint a milyen véletlenül vagy szándékosan tudomány tartóján van.

Lássuk most azt, a mit a »Gaz.« a Nemzetnek és övének papol.

A »Nemzet« közleményéből következik, hogy mindazon zajos tudósítások, melyeket a magyar sajtóhoz, nyomorult ráfogások — sunt nisce miserabile apucaturi, hogy Tisza ur a románok ellen a legerélyesebb rendszabályokhoz nyulhasson, oly célból, hogy bedughassa szájukat, hogy ne kiálthassanak többé a fosztogatások ellen s a nyugtalanságot nem ama kiállvány idézte elő, a mint Tisza ur ezt jól tudja, hanem az ő, és az ő közlegeinek a műve; ama hallatlan üldözés fajzata az, melyet a román nép szenved ma. Így van szépen, okosan mondva, mert így mondja ezt a »Gazeta«.

Hallatlan üldözéseket szenved ma a poporu romanu s no a »Gazeta« is. Meg is látszik a szentemen! Napilappá nőtt a hallatlan üldözések alatt. De hát ez nem tartozik ide. Menjünk tovább!

»A mi az izgatókat illeti, ki nem tudná, hogy mihelyt egy román írástudó — kérem, nem farizeus, — fölemeli szavát, hogy a kormánytól jogot kérjen, e kormány lapjai és a magyar sajtó rögtön izgatónak czimezik.

»Mutassa ki a »Nemzet«, hogy melyik román és mikor kísértette meg a román nép izgatását? Ő már t. i. a »Gazeta« mindennap megnevezi azon fogásokat, a melyekkel Tisza ur a román népet izgatja, megsértvén ezt jogaiban, érzelmeiben, gunyolódván mind törvénnyel, mind joggal, mind méltányossággal.

»Tiszának és testvéreinek Trefortnak mindenek előtt ürügy kell arra, hogy gör.-kel románok kongressusát megakadályozza.« »Uram örizz meg barátaitól!« mondá erre a n.-szebeni »Telegraful.«

Menjünk csak tovább:

»Az a kiállvány és a csapatok Erdélybe küldése jókor jöttek Trefort urnak.« »Azonban a lármás híreknek két élük van: Erdélyre vonják a világ figyelmét és népességének elégedetlenségére. Ezt meg kellett czáfolni a Nemzetnek. Uite popa, nui popa, azaz »Lám nem olyan fekete az ördög!«

Azonban a »Nemzet« közleménye nem ér semmit. Meg van a jó hírnév már ígérve, és most már minden az erdélyrészi és magyarországi román népvezetőktől függ — nem izgatóktól kérem szépen, — hogy világosság támadjon valahára ezen országok helyzete fölött.« Itt aztán neki esik a román tényezőknél, hogy ezekneknek tétlensége hajtja az ellenség malmára a vizet; nincs erélyük, nincs a küzdelemre solidaritáta. Nem is tehetnek semmit, mert már előre, a priori forradalmároknak nyilvánítatnak. Ez ellenséges általános manifesztációval szemben azonban mindnyáján szembe kell szállniok, hogy tudja meg a trón, a közvélemény, mit csinálnak a hazafiság alárcza alatt a románokkal s követeljük tele szájjal — cu gura mare — hogy ha a románok magatartása korrekt, legyen ilyen ő felsége kormányá-e is.« (223 sz.)

Lám hová jut az ember, ha őszintén bevallja, hogy a román nép jó és csendes nép! De hát ez mégis igaz. A »Gazeta« csak czifrázza tovább is cu gura mare, legalább nem mondhatja, hogy lakat van a guráján. Arról is meg lehet nyugodva, hogy ő Felsége kormánya is korrektül fog eljárni.

Hát most már mit mondjunk mi a »Gazeta« ezen állítására: »si mai alesu acum, căn este doveditu, cumcă din partea in. Ministru regescu convocarea

nu a fost oprit, azaz: Főleg most, midőn be van igazolva, hogy a királyi miniszter ur az összehívást t. i. a gör.-kel. kongressusát, nem tiltotta be. (224 sz.) Csak azt mondjuk, hogy a Gazetát nem szerkesztik, hanem magától szerkesztődik, mert máskép nem hazudtolná meg ily szembeszökőleg önmagát.

Czenkalji.

Kaszinói párbeszéd

Hazaffy János ügyvéd és Saxoni Justus nyugalmazott senátor közt.
Difficile est satyram non scribere.
XII.

Saxoni. Nem vagyunk angyalok. Előfordulhatnak másutt is visszaélések és hibák; de nem tesznek azokért egész nemzeteket felelőssé. Mennyi visszaélés és sikkasztás merült fel csak az utóbbi években is Ausztria-Magyarországon; azért senkinek sem jutott eszébe ezeket egyik vagy másik nemzetnek bűnéül felróni!

Hazaffy. A különbség csak az, hogy egy nagy birodalom ilyen tünetektől egészen soha sem lehet menten és hogy csak itt-ott nagyobb időközökben fordulnak elő; hogy soha sem válnak botrányos rendszerré; hogy a bűnösök mindannyiszor kérdőre vonatván, az érdemes büntetést el nem kerülhetik, és hogy végül senkinek sem jut eszébe azt állítani, hogy Ausztria-Magyarország belviszonyai további reformokat nem igényelnek, mert azok oly rendezettek, mint akár az — erdélyi szászok! Végre pedig soha az állam, a társadalom ezen bűnösökkel solidaritásra nem lépett, mint teszik azt a szászok.

De a szászok jól tudják, hogy még a 60 as években is az általok közakarattal megválasztott szász comes rendetlen, önkényű pénzkezelés miatt és azért is lett nyugdíjaztatva, mivel vagy képes nem volt, vagy bizonyos okoknál fogva vonakodott a számvitelt rendben tartani. De mindezek nem gátolják a szászokat, a »Schulverein« doktorai által magoknak erkölcsi és jómagaviseleti bizonyítványokat kiállíttatni, melyeknek erejénél fogva hitelesen bizonyítatik, miszerint közigazgatásuk minden tekintetben és minden irányban, valamint hajdanában, ugy mostanság is oly mintaszerű és kifogástalan, hogy ahhoz a gáncsnak még csak árnyéka sem fér; s ennek hitelül aláíratták Löhrer Ferencz, Dr. Wattenbach, Roth, Dr. Heinze és Ludolf urak által, kik épen legkevésbé illetékesek a dologhoz csak hozzá is szólni; mert mint idegeneknek a mi belügyeinkhez semmi közük sincsen. Ily toladóknak — Gladstoneként azt mondjuk, hogy »Hand weg!« másrészt pedig azért nem érdemelnek hitelt és figyelmet, mert a mit Magyarországról és Erdélyről irtak, azt nem személyes tapasztalatból vagy hiteles, elfogadható forrásokból merítették, hanem készen kapták a »Sachsenland«-ból; s nekik teendőjük csupán arra szorítkozott, a bő nyers anyagot a megfelelő mintába önteni. — És ily bizonyítvánnyal kezükben, Magyarországot illetőleg »asiatische Wirthschaft« mernek habarni! Ez a mi szászainknak nagyon rosszul áll.

Az erdélyi szászok és a háborgó német doktorok közt uralkodó kölcsönösségi viszony eszembe juttat egy adomát, melyet nem rég olvastam valahol, a mely ugy szólván, mintha csak reájuk lett volna szabva.

Egy váltóüzletbe beszól két ur. Az üzlettulajdonos íróasztalától föltekintvén, ráförmedt az egyikre. »Uram! már mondtam Önnek, hogy nincs nálam többé hitele!« Ekkor előáll a másik és elmondja, hogy tulajdonképen ő az, ki hitelt akar nyitni. »Igen, — felelé a pénzüzer — de nincs szerencsém Önt ismerni.« — »Nem tesz semmit,« — szól közbe a hitelvesztett — »jót állok én érte.« —

Olvastott-e, Senátor ur, a nem rég csehországi Königinhof városkájában a német tornaegylet ünnepele alkalmával történt botrányos esetről?

S. Hogy a csehek az ünnepély termét ostromolták s adott szavuk daczára az ünnepélyről hazatérő németeket kövekkel és botokkal megtámadták s többeket megsebeztek? No, ezek is kedélyes állapotok!

H. Ily kihágásokat nem lehet elég szigoruan elítélni, s nem is lehetnek alkalmasak arra, hogy a cseh nemzeti politikát előmozdítsák. De eszembe juttatnak ezek Magyarországon történt bizonyos dolgokat, s megvallom, hogy az összehasonlítás kísértése erősen felébredett bennem.

S. Milyen dolgok voltak azok, tán az antisemitákra gondol?

Brassómegeye az országos kiállításon.

XXVI.

Egyetlen képviselőjük a vidék legelső cipőraktárának tulajdonosa Péter Mihály. Mint Schwarze s Bartha a szabóiparban, ugy Péter Mihály a lábbeli iparban az első czég e vidéken. 1866 óta oly jó nevet vivott ki magának szép és tartós munkájával, hogy ma már alig versenyezhet valaki vele. Állandóan 20 munkást foglalkoztat. Kitüntetések már Bécsben és Sz.-Fehérvárott is nyert. Kiállított 12 pár

különféle legelegánsabb czipőt s csizmát, a melyek úgy külső alakjoknál, mint az anyag s munka kitűnő voltánál s az árak olcsóságánál fogva feltűnők.

A második kiállító ez iparágban Schwarze Henrik czipész, szintén a legjobb iparosok egyike, a ki 1858 óta állván a piacon, ma már állandóan 15 munkással dolgozik. A mit az előbbiről elmondottunk, azt részben itt ismételni kellene. — Kiállított különféle igen jó lábbeliket. Ezen iparcsoport utolsó ágát a kalapos ipar képezi; Brassó ezzel is képviselve van a kiállításon.

Haluskay András a legméltóbb képviselő, a kinek műhelyéből csakis a legfinomabb kalapok kerülnek. A nyulszőr-kalapok készítése jórészt Haluskay érdeme Brassóban. Ő nem foglalkozik a durva közönséges kalapos-munkákkal, hanem mintegy kizárólag a finom kalapokkal, melyek nemcsak itthon örvendenek nagy keresletnek, hanem igen kedvelt áruk Romániában is. És valóban Haluskay üzletének tizenegy éves fenállása óta kalapjainak kitűnő minőségével, árának versenyképességével igazolta, hogy méltán megérdemli ama nagy pártfogást, melyben részesül. — Kiállított igen jó és szép nyulszőr- és gypju kalapokat. —

Czekeli Károly és id. Dietrich József, mindketten a romániai kivitelre fektetik a súlyt. — Előbbi évenként 6—12 ezer párt szállít Moldvába s Romániába. Mindketten igen csekély súlyt fektetnek a finom kalapárakra s leginkább a közönséges paraszt kalapokat készítik, a melyek odaát leginkább keresrestetnek. — Előbbi 1854, utóbbi 1874 óta áll fenn.

A legközelebbi, minket érdeklő csoport a butoripar volna, a melyben a brassói ipar-társulat oly szépen van képviselve. Minthogy azonban ezzel már a faiparnál behatóan foglalkoztunk, áttérünk a legközelebbi csoporthoz, az arany és ezüstműves czikkekhöz, — hol oly méltó, képviselője az ország nagyon kevés városának lesz, mint van Brassónak Goldschmied Lajos ezüstművesben. Ezen iparcsoport általános jellemzése sokkal kevesebb érdeklődésben részesül a t. olvasó részéről, semhogy azzal itt foglalkoznánk, hanem áttérünk ezen kiállítónak gyönyörű kiállítására. — Goldschmied nemcsak Erdélynek legelső, de az egész országnak is egyik első rangú ezüstművese, fényesen mutatta meg kiállított tárgyaival.

Legelőször ragadja meg figyelmünket egy ezüst jardiniere ciselált és öntött ezüst a legnemesebb renaissance stylusban, a mester saját tervei szerint készítve. Ez a kiállítási tárgy József főherczeg megrendelésére készült.

Nem kevésbé meglepő az ezüst kávé service, a melynek stilusa francia renaissance. —

A szervice áll egy kávé- és tejes kannából és egy cukortartóból, melynek tervezetét Raidl Sándor, a helybeli áll. polg. iskola kitűnő s szép tehetségű rajztanára készítette. A gyönyörű mű ára 500 ft.

A jardiniere bal oldalán egy régi erdélyi mustra szerint készült borkancsó áll ciselálva és aranyozva részben. Ára 300 ft.

A jobb oldalon ezüst kancsót látunk ismét, csak hogy ez középkori magyar stylusban van tartva. A kancsó emallirozva van. A domborművek egy lovaglakomát ábrázolnak, az asztal üres, csak itt ott áll még egy kancsó bor rajta, de az egyik lovag a „Wein“ után „Weib“-et veszi elő és véle a szerelem, „Gezang“-ját énekelve ölelgeti. A kancsó tervét Werdenstetter János készítte. Ára 400 ft.

A szekrény felénk eső fülkéjében áll egy pompeji stílus virágváza, alzattal aranyozva, ékkövekkel kirakva, és emaille festvényekkel díszítve. Így többek közt ábrázolva van az ég legfelül, egy asszonyi alak, kinek lábainál angyalok enyelegnek. E művészeti remekmű ára 500 ft.

A nagyszerű képet betetőzi 2 ezüst tálcza leveleknek és névjegyeknek. Az egyik ciselált és öntött. ezüsből izlésesen van készítve. Ára 100 ft.

A másik magyar díszítményekkel ellátva, mely belé van vésve és emallirozva (egy hegedős troubadour). Ára 180 ft. A tervet Huszka János, szepszentgyörgyi rajztanító készítette.

Az egész expositio középpontját a József főherczeg által megvett jardiniere képezi. Ez, mint említettük, renaissance stylben készült. Hosszan előre nyúló medencze alakuan hajlott a két fő fronton két angyal alak emelkedik ki, a mely azután virágokat tartva olvadoz egészbe. A mű két oldalán ismét két angyal alak guirlandot tartva domborodik ki.

Ime, Goldschmied gyönyörű kiállítása! Tárgyai közül több megvételre a sorjátékokhoz. — A kitűnő mesterre vallottak még ezen kívül a tanoncz-kiállításon bemutatott bronz-tárgyak is. —

A románok Alsó-Fehérmegyében.

— Levél a szerkesztőhöz. —

Brassó, 1885. október 19.

Megbízható helyről vetük e levelet, melyet fentartással közlünk. Hacsak valami igaz, akkor is elég jellemző az ottani viszonyokra nézve. Álljon itt maga a levél, ebből elég tájékozásul.

„Alsó-Fehérmegyében türehtetlen állapotok álltak be; a nép menekülni óhajt, az oláh kifogyott a béketűrésből, a magyarságot uton-utfélen, az utcán megtámadják, szidják lökdösik. Ez, úgy látszik, kezdete egy szomorubb bekövetkezhető katasztrófának.

Az oláhok nyíltan beszélnek, hogy csakis a szüretet végzik be és azután majd elbánnak a magyarral.

Ily körülmények között nem csoda, ha a magyarság otthonából menekülni óhajt.

A félelmet, mely a magyarság között felütötte magát, fokozza azon körülmény is, hogy a bizalom a hatóságok iránt megrendült.

Egy tegnap Gyula-Fehérvárról érkezett nő beszélt, hogy az ottani városkapitányságnál hasztalan emel panaszt az ember! (A városkapitány neve: Roska s román eredetű).

Ezen állítás, még ha nem volna is teljesen igaz, nagyon jellemző, és arra mutat, hogy bizony a közönség nem valami nyugodt. Sajnálatraméltó állapot!

Ilyen helyre erélyes, határozott férfiakat kell a hatóságok élére állítani, a kik a nehéz feladatokat színvonalára állva, a közönség érdekeit, békéjét s nyugalmaát megvédeni minden körülmények között hivatásuk feladataul tekintik.

Ugy látszik ma-holnap beáll az idő, hogy minden kíméletet s nagylelkűséget félre kell dobni és a legszigorubb rendszabályokat alkalmazni.

Igazságos, erélyes, határozott eljárás tiszteletet ébreszt föl, míg a habozás, erélytelenség megvetést, eredményez. A románokkal — úgy látszik — másként kell bánni.

Helyi és vidéki hírek.

Időjárás. Az ég borult. Kedden d. u. permetezett az eső, szerdán d. e. esett, csak délből állott el, hogy később újra essék. Hiába! Brassóban vásárt eső nélkül képzelni sem lehet.

Kinevezés. Jakab István aljegyző a brassói kir. széknél, mint biztos kuforásból tudjuk a zsidói kir. járásbírószághoz albirónak lett kinevezve. Teljes szívből üdvözljük az albiró urat ez újabb kiutentéshez és a mennyire örülünk e kinevezésnek, annyira sajnáljuk, hogy Jakab István urat ily gyorsan elvesztjük körünkől. Hiszszük hogy a törvényszék tisztika velünk egy nézetet táplál e tekintetben.

A vásár élénk képet nyújt. Szarvasmarha nem valami nagy számban hozatott s a mi itt volt, az sem kelt el mind. Ló szépen volt a vásáron, az ár s kereslet meglehetősen. Sokakat az esős idő zavart meg a bejövételben.

Meghívó. Az „Erdélyrészi magyar közművelődési egyesület“ brassómezei fiókegyletének választmány a f. hó 23-án, pénteken, d. u. 2 órakor a „Magyar társalgó“ helyiségében ülést tartván, van szerencsénk ezennel a t. választmányi s alapító tag urakat azon kérelem kapcsán meghívni, hogy a náluk lévő gyűjtőíveket is elhozni sziveskedjenek. — Tárgysorozat: Jegyző jelentése. Az óvodák ügye. Téli felolvasások ügye. Netaláni indítványok. Brassó, 1885. október 19-én, az elnökség.

Hangverseny. Popovics Demeter, román ének-művész f. hó 23-án a Nr. 1. szálloda termében hangversenyt rendez, mely alkalommal be fogja mutatni több helyütt méltó feltűnést keltett művészetét s különösen a sajátkezüleg kísért román balladákat. A hangversenyre visszatérünk.

Medveadászat. A keresztényfalvi erdőben vasárnap tartott medveadászatnak — mint értesülünk — ismét nem volt eredménye. A medve hajtásba került ugyan, de minthogy egy vadász a medve előtt elfutott rókára lőtt, a medve más irányt vett s csak Boyer Traugott városi főjegyző lőhetett rá, a ki megsebesítette ugyan, de azért a medve odább állott.

Csikmezei hírek. Saját levelezőnk f. hó 19-iki kelettel következőkről értesít: Folyó hó 5—10-ig a moldvai batárvonat szabályozása tárgyában egy moldvai mérnök 10—12 polgár ember segítségével, Tarhavas hegytől Tarkucza patakáig a határvonalon minden 80 lépésnyire egy-egy czövek lett felállítva, és pedig úgy, hogy a czövek, valamint a körülötte lévő fára 1 számtól kezdve Tarkucza patakáig 50 számig, onnan ismét 1—81 számig ugynevezett Meleghavasig, több helyen fákát is vágta le a mi helyünkön.

Nagy tűz Aradon. Az aradi Guthsjahr-féle szeszgyárban hat kazal bükköny és nagyon sok takarmány égett el. Hogy a tűz nem hamvasztotta el magát a gyárat is, csak a megjelent két tűzoltó önfeláldozó buzgalmának köszönhető. A kár így is meghaladja a 30 ezer frtot. Biztosítva semmi sem volt.

Ritka szőlőtő. Orczyfalván K. J. tanító az udvarán lévő egy szőlőtőből 804 fűrt szőlőt szedett s ezekből 84 liter mustot préselt.

Fiatal kalandorok. Bécsben három fiúcska megszökött az árvaházból. Az volt a tervük, hogy gyalog

Triesztig, s onnan egy bárkán valami pusztaszigetre menjenek »Robinsonok«-nak. Megcsipték őket s külön árvaházakban helyezték el.

Rendőri jelentés. Örvendetesen jelentjük hogy, a múlt hónap rendőrileg nyugodtan folyt le. A köznyugalom s rend áthágása csak kisebb mértékekben jegyezhetők fel, sőt a kutaknál is esti órákban nagyobb rend uralkodik, a mi azonban még nem egyetértelmű azzal, hogy a cseléd tartó közönség cselédjével szemben a megkívántató erélylyel jár el. Hogy a cselédek késő esti órában küldetnek vizért, vagy más elkerülhető tárgyakért, vagy hogy azoknak munkahiány miatt az estéli kószálás megengedtetik, az elég baj, de ezért megszüntetni épen a közérdek kívánja. Az udvarok tisztasága dolgában is haladást kell konstatálnunk, bár még nem elegendő mértében. Sok esetben azonban ez nem a házigazda jószántából, hanem a közegészségügyi rendeleteknek a rendőrség részéről való szigorú ellenőrzésnek tulajdonítani.

Nagy meglepéssel jelenthetjük, hogy a vagyon s személybiztonság ellen kihágás elő nem fordult. — Múlt rendőri jelentésünkben jelzett expres-ügy már annyiban folyamatban van, hogy egy erre vonatkozó rendszabály jóváhagyás végett a miniszteriumnál van. Minthogy azonban ujabban előfordultak esetek, hogy különösen idegenek helybeli trokárók által kiszaroltattak s megcsalattak — a mi a hordár intézmény jelen helyzetében nem is csoda, — a városkapitányság összeírni szándékozik a hordárokat, azok nevét, lakását és családi viszonyait egy pontos jegyzékbe foglalni és a hordárokat — a közönség tájékozása végett — bádogg-számmal ellátni.

Ugyanekkor, szándékozik a városkapitányság a favágókra szóló szabályzatot is kidolgozni, minthogy gyakran fordult elő, hogy ezek a közönséget szemtelen módon kiszarolják; hasonlóképen a zsidárusokra nézve is tekintettel arra, hogy már foglalkozásuk természeténél fogva a legszükségesebbek bevételét és eladását közvetítik, nem is tekintve azt, hogy az ezzel foglalkozók száma nőttön-nő.

A rendőri bejelentési hivatalban szeptember hónap következő bejelentések történtek:

Állandó tartozkodást 36 fél; lakásváltoztatást 1781, segédbejelentést 170, — elmenetelt 147; tanoncz felvétel 26, elbocsátatott 12. Tanuló jelentkezett 347 elment 15; cseléd felvétel 261, — elbocsátatott 154. Időreleire itt dolgozó napszamos jelentetett 108. elment 84. Vendégő és magánházakban megfordult 844, — elment 874. A kórházba felvétel 47 beteg, elbocsátatott 66. A bünyenyitőből elbocsátatott 33 fegyencz, bejelentetett 36. A városkapitányság eltolonczoztatott 2 nőt s 1 férfit. Született 76, meghalt 62. — Összesen tehát történt 5183 bejelentés. Tudakozódás előfordult 216.

Közigazdaság.

Katonai szállítások. Október hó 26, 27, 28 és 29-ik napjain nyílvános árlejtések tartatnak a m. k. honvédségi s cs. k. közös hadseregbeli következő állomásokon beszállított szakaszok kenyér- és zab szükségleteinek fedezésére: Fogaras, Maros-Vásárhely, Besztercze, Erzsébetváros, Brassó — írásbeli ajánlatokkal 1886 jan. 1-től december 31-ig szóló időre a cs. k. 12. hadtest-parancsnokságnak n.-szebeni irodájában, illetőleg a gyula-fehérvári és brassai cs. k. katona-raktárakban. A közelebbi feltételek megtekinthetők Brassóban, Szebenben s Gyula-Fehérvárt a cs. k. katona-élelmezési raktárban s a kolozsvári fiókraktárban, valamint az illető honvéd-zászlóalj parancsnokságnál.

Továbbá Okt. 26-án, illetve 28 s 29-én tartanak a brassói cs. k. élelmezési-raktárban s a cs. k. 12. hadtestparancsnokság irodájában N.-Szebenben és a cs. k. élelmezési raktárban Gyulafehérvárott árlejtések az 1886 jan. 1-től december 31-ig terjedő időre való kenyér- és zab szükségleteinek fedezésére a cs. k. hagseregnek Feketeahalom, Vidombák, Hőltövény Botfalu, Szentpéter, Földvár, Keresztényfalva, Rozsnyó Székely - Udvarhely (Sztás - Kersztúrral), Medgyes, N.-Disznód, Gyula-Fehérvár, Szászváros községekben állomásozó csapatai számára. A közelebbi feltételek a szebeni, gyulafehérvári s brassai katonai élelmezési raktárakban, valamint a kolozsvári fiókraktárban betekintheők.

A cs. k. közöshadügyminiszter úr ¹¹⁵⁶/_{13. osz.} sz. alatti magas leirata alapján a brassai kereskedelmi és iparkamara az érdekelt körök tudomására hozza, hogy katonai ruházatok s felszerelésekhez szükséges nagyobb mennyiségű tárgyak s egyéb svükségeletek nyilvános versenytárgyalás útján fognak beszereztetni. A hirdetés, a szállítandó tárgyak jeyzéke mennyiség és minőség szerint, valamint a szerződés minta betekintés végett a brassai kereskedelmi és iparkamara irodájában ki van téve.

Ugyanekkor köz tudomásra hozatik, hogy a ruha-kezelési raktárak, közöttük a gyulafehérvári fiókraktár is, utasítottak, hogy a pályázóknak a szükséges mintákat megmutassák. Az írásbeli ajánlatok f. é. december 1-én déli 12 óráig a cs. k. közös hadügyminiszterium iktatójában benyújtandók.

Kis lutri: Utolsó brünni huzás, október 21-én: 62. 13. 53. 35. 82.

Felelős szerkesztő: Sztéryni József.
Kiadótulajdonos: Alexi könyvnyomdája.

(7161./1885. számhoz.
tkvi:

(241) 1-1

Árverési hirdetményi kivonat.

A brassói kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság közhirre teszi, hogy Kőpe István. végrehajtónak Pittis Luonné született Dobrescu Elena végrehajtást szenvedő elleni fennforgó tőke követelés és járuléka iránti végrehajtató ügyében a brassói kir. törvényszék területén levő a brassói 3072. sz. tjkben X. + alatt 3687. és 3658. helyr. szám alatti fekvő.

Az árverést 422. frt. 20. kr. ban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebi ingatlanok az 1885. évi december hó 16-ik napján délelőtt 9 órakor ezen kir. törvényszék tkvi. hivata-

lában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékoztok tartoznak az ingatlan becsárának 10% át készpénzben, vagy az 1881. LX. t. cz. 42 §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881 évi November hó 1-én 3.333. szám alatt kelt igazságügyminiszeri rendelet 8 §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1885. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Brasóban, 1885. évi szept. 26.

A kir. törvényszék, mint tkvi. hatóság.

Deési,
elnök.

Udvarnoky,
jegyző.

BÉRHAZ KERESTETIK.

A Brassóban állomásozó magy. kir. csendőrség (tisztok, legénység és irodák) elhelyezésére jövő év október 1-től kezdve *egy külön telkesház* kerestetik bérbe, melyben megközelítőleg **16—18 szoba**, egy raktári helyiség, **2 kis fogda szoba**, **3—4 konyha**, ugyanannyi kamara, külön pinczerész, padlás, fatartó, árnyékszek, és elég tágas udvar legyen.

A szobák magasak, világosak és szárazak kell hogy legyenek; esetleg két egymás melletti vagy közeli telek is felajánlható akár a belvárosban, akár ettől nem messze a külvárosban is.

Szerződés 1—6 évig köthető, bérösszeg megegyezés szerint 1000—1400 forintig. Szó- és írásbeli ajánlatok f. év november 10. kezdve 30. tehetők a szárnyirodában (fekete-utca 399 szám) hol a közelebbi feltételek is megtudhatók.

(243). 2 3.

A magyar kir. csendőrszárny parancsnokság.

Szives figyelemre!

A „Pesti magyar kereskedelmi bank“

— alapított 1842-ben öt millió frt részvénytőkével —

az 1883. évi sorsjegy-részletivekről szóló törvény alapján kiadott sorsjegy-részletiveket a budapesti értéktőzsdén jegyzett minden sorsjegyről s megbízta ez üzletág keresztyűvitelével **Adler L. Jakab** váltóüzletét.

Adler L. Jakab váltóüzlete ezen fennebbi koncesszió alapján kívánat szerint 12, 18, 24 s 36 hónapon át lefizetendő részletiveket ad ki. Ezen kedvezmény által mindenkinek lehetővé van téve könnyű szerrel megalapítani szerencsáját s néhány hónap múlva már kizárólagos tulajdonosa egy **eredeti sorsjegynek**. Különös előnyben részesül a részletivek vásárlója az által, hogy a havi fizetéseket nálam eszközölheti, mi által a fél már portóban is egy részletet megtakarít. Ugyan nálam készséggel adatnak szóbeli s írásbeli felvilágosítások.

Budapesti országos kiállítási sorsjáték!

Van szerencsénk ezennel köz tudomásra hozni, hogy a t. közönség kényelmére közkedveltségű kiállítási sorsjegyekből **Adler L. Jakab** ur virágsori (főtér) váltóüzletének főraktárt adunk át, a hola a t. közönség gazdag sorozat s szám választékot talál. A sorsjegyek a huzás napjáig, okt. 31-ig kaphatók. Egy sorsjegy ára 1 frt; 11 drb. 10 frt s így remélhető nagy részvét, különösen ha tekintjük a kiváló nagy nyereményeket, mint főnyeremény 100,000 frt s ezenkívül még 4000 uyeremény.

A budapesti orsz. kiállítási sorsjegyek kezelősége.

Magyar vöröskereszt-egylet sorsjegyek!

Huzás már november 1-én. Részletivek a legutányosabban 12, 18, 24 s 36 óra kaphatók. Eredeti sorsjegyek napi árban.

Igervények 1864-iki sorsjegyekre. Főnyeremény 150,000 frt. Huzás már december 1-én. Egy igervény ára 4 frt 50 kr.

A közös állami jótékonyági sorsjáték sorsjegyei, darabja 2 frt.

Ajánlom magamat mindenféle bel- s külföldi arany-, ezüst s papírpénzek pontos bevásárlása- s eladására s hitelezek minden értéktőzsdéi papírra a legkisebb kamatok mellett; hasonlóképp keresztyűvitetnek mindennemű a bankszakba vágó ügyletek gyorsan és pontosan. — A budapesti magyar kereskedelmi bank részletiveit újból ajánlom a n. é. közönség b. figyelmébe annyiival is inkább, mert érintkezésbe jő a főváros legrealisabb pénzügyintézetével, mely a törvényes százaléknál többet nem számít.

Kiváló tisztelettel

Adler L. Jakab,
váltóüzlete. Főtér, Virágsor.

(239) 4-30

Sz. 45626—1885 IV.a.

A m. kir. pénzügyigazgatóságtól.

Államfogyasztási adóhaszonbérletek árverése.

A város neve	Megye	Kikiáltási ár 12 óra								A bérlet tartama	A szóbeli árverés a nagyszebeni m. kir. pénzügyigazgatóság üléstermében fog megtartatni	
		B O R		H U S		CZUKOR		S Ö R				Összesen
		frt.	kr	frt.	kr.	frt.	kr	frt.	kr.			
BRASSÓ, (a czukor- és sörre mint zárt, a bor- és húsra ellenben mint nyílt község)	BRASSÓ	25693	77	40593	60 ¹ / ₂	15543	92	6784	22 ¹ / ₂	88615	52	1886. január 1-től 1886. december végéig esetleg felmondás fenntartásával az 1887. és 1888. évekre is, esetleg a jelzett időre, azaz 3 évre feltétlenül vagy is felmondási jog fenntartása nélkül
I. árverés: 1885. november hó 2-án délelőtt 9 órakor												
II. árverés: 1885. november hó 3-án délelőtt 9 órakor												
III. árverés: 1885. november hó 4-én délelőtt 9 órakor												

Írásbeli ajánlatoka kikiáltási ár 10% bánatpénzzel ellátva az árverést megelőző óráig a pénzügyigazgatóság főnökségénél benyújtandók.

Nagy-Szeben, 1885. október hó 16-án.

(242) 2-2

Kapható ORENDI FRIGYES váltóüzletében. Brassóban színház-utca 94.

Huzás már október 31-én.

Osak még kevés készlet
BUDAPESTI sorsjegy á 1 ft
kiállítási

Főnyeremény készpénzben

100.000 forint

Továbbá 20.000 frt 10.000 frt 5000 frt ért. stb. 4000 nyeremény

Kiállítási sorsjegyek kezelősége, Budapest, Andrassy-út 43.

Sorsjegyek kaphatók e lap kiadóhivatalában.

Az Arzt Pál-féle pinczészet borai

— kitüntetve —

az 1873. évi bécsi világkiállításon, az 1879-iki sz.-fehérvári, az 1881-iki egri, az 1882-iki trieszti s legutóbb a budapesti országos kiállításokon.

Kaphatók:

Kirr Károly ur fűszerkereskedésében;
a „**Fehér kakashoz**“ czimzett borházban a Nagy-utczában;
a „**Királyi táblához**“ czimzett borházban a mészárszékek mögött.

Különösen ajánljuk a Budapesten is kitüntetett **Tramini, Somlyai, Riesling, Muskat** és **Steinigi** kitünő minőségű borokat.

(240) 2-3.